

La garantia del triomf

Diuenge els parlamentaris catalans es posaren en contacte amb el poble que els havia elegit i li donaren compte de la tasca que havien realitzat.

Partit democràtic el nostre, el poble que ha posat la seva confiança en ells, té el dret d'exigir en cada moment que li donin compte de com interpreten la seva voluntat i dels resultats que obtenen com a fruit de llur actuació.

Els parlamentaris catalans parlaren al poble, i aquest, una vegada més, ratificà en ells la seva confiança. No n'hi havia per a menys.

La batalla que havien lliurat al Parlament els nostres homes perquè el títol primer de la Constitució espanyola no impedisés automàticament que després pogués discutir-se l'Estatut, havia estat guanyada gràcies a la tenacitat amb què s'havien mantingut, tenacitat més ferma com més els moments havien estat difícils.

El títol primer de la Constitució, tal com ha quedat redactat, deixa el pas lliure per al reconeixement del règim de llibertat que Catalunya ha acordat donar-se en aquell referèndum grandios del dia 2 d'agost.

Com digué molt bé Gassol, tots els parlamentaris catalans han complert amb el seu deure en aquesta primera batalla, els que parlaren i els que callaren, però, per damunt de tots, destaquen per llur valentia els discursos que pronunciaren Lluís Companys i Joan Lluhí i Vallescà, dos homes en els quals Catalunya pot confiar absolutament, perquè han demostrat ésser d'aquell temps que no es torç.

Tots dos pogueren ésser oïts diuenge per la multitud que omplia la plaça de la República. Per mitjà de la ràdio pogué oir-los encara tot Catalunya.

Discurs contundent, concret, tancat, el de Lluhí i Vallescà, sobre tot quan féu remarcar que mentre Raimon d'Abadal, feble de salut havia aguantat impàvid la sessió de setze hores de divendres, els seus amics d'aquí bescanten l'Estatut i inventen que amb el títol primer aprovat, Catalunya resta sense sobirania, ells que el 13 de setembre de 1923 estaven amb Primo de Rivera i li posaven Catalunya als seus peus perquè la trepitges.

Discurs abundant, serè, catalaníssim el de Lluís Companys. "Només nosaltres, en pura teoria liberal i democràtica, podem disposar dels nostres destins. Però cal que demostrarem, defugint estridències que no condurrien a res pràctic, que som un poble capaç". Llicó valenta de catalanisme que donà Lluís Companys a tots aquests que perquè diuenge hi ha dues actes a repartir, ja tornen a invocar el nom de Catalunya — una Catalunya que només la reitruen quan han de defensar llurs interessos, però que quan no els ha de fer cap servei pràctic se la vendrien per trenta diners.

El títol primer de la Constitució de la República espanyola, gràcies a l'obra dels parlamentaris catalans, entre els quals a l'Esquerra Republicana de Catalunya hi cap l'honor de tenir la majoria, conté uns articles que fan possible l'Estatut que serà la legalització de la llibertat que Catalunya es va donar el 12 d'abril a les urnes i el 14 d'abril al carrer.

El poble, que ha vist l'obra que els seus homes han realitzat al Parlament de la República, l'ha referendat en absolut perquè s'ha sentit compenetrat totalment amb ella. Difícilment s'hauria aconseguit aquest resultat amb altres homes que amb els que avui ens representen. Ha estat un triomf que es deu a llur sentit polític i a la clara visió que han tingut del que en cada moment convenia fer.

Els catalans que havien servit la monarquia i els republicans despitats perquè el poble els ha negat la seva confiança, s'han dedicat a intentar desprestigiar els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

Tasca inútil i temps perdut el d'ells. Mentre al Parlament de la República espanyola hi hagi els homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya, els drets del nostre poble hi tenen assegurada llur defensa d'una manera infrangible.

Aquí hem guanyat la batalla en

Una altra diada memorable Diuenge al vespre els parlamentaris catalans donaren compte al poble de la seva tasca al Parlament de la República

Animació a la Plaça de la República

ANIMACIÓ A LA PLAÇA DE LA REPUBLICA

Sense preparació i gairebé improvisadament s'anuncià a la Plaça del diuenge al matí que a dos quarts de nou del vespre els parlamentaris nostres, donarien compte des del balcó de la Generalitat, al poble de Catalunya de la tasca portada a cap a les Corts Constituents i dels propòsits que tenien per a l'esdevenidor.

El poble acudí una vegada més a demostrar amb la seva presència l'adhesió i la seva conformitat amb la lluita que els Parlamentaris catalans han sostingut a Madrid on tingueren un èxit esclatant. Milers de persones entre les quals hem de remarcar nombroses senyores i senyoretetes, invaïren la Plaça de la República des de molt abans de les set de la tarda. A dos quarts de nou, hora anunciada pe ra l'acte, era materialment impossible donar un pas per la plaça, tan gran era la gernació que s'hi havia encabit. No hi hagué ni un sol incident.

Poc més de dos quarts de nou eren quan sortiren al balcó els senyors Macià, Companys, Lluhí, Gassol i Riera i Puntí, els quals foren rebuts amb una formidable ovació. Fet el silenci Lluhí i Vallescà començà els parlaments.

SOM ACI PER A DONAR COMPTA DE LA NOSTRA ACTUACIÓ...

a Madrid? digué Lluhí i Vallescà. Nosaltres a Madrid, no dubtàrem un sol moment de que el poble català estava al nostre costat. Aquesta setmana passada s'ha debatut el títol primer de la Constitució. Aquest títol primer podia prejutjar a favor o en contra de l'Estatut de Catalunya. Com que l'Estatut de Catalunya no es debatia, la nostra posició fou franca i noble en totes aquelles coses que podien referir-se a l'Estatut de Catalunya perquè no el prejutgessin, sinó perquè li nodessin un camí franc i permetessin que fos un Estatut constitucional. Reservàvem al Parlament la discussió total de l'Estatut, però ens opositàvem amb tota fermesa que el nostre Estatut fos discutit d'una manera fragmentària.

Tota la representació catalana ha estat unida en aquests moments tots hem estat d'acord. Són d'èlegic els esforços meritoris dels nostre company Antoni Xirau, que ha demostrat la fermesa catalana en la defensa dels nostres drets. (Aplaudiments). Ara bé: entre els parlamentaris catalans, vull referir-me també als esforços d'Abadal, qui, malgrat la seva edat, divendres passat va aguantar fins a la matinada, perquè no faltés cap vot dels catalans.

Contrasten aquestes actituds amb les d'aquells que posaren als peus, perquè la trepitgessin els militars, la sobirania catalana, el 13 de setembre de 1923. (Aplaudiments).

Nosaltres recordem les paraules d'Alcalá-Zamora, que no hi ha hagut ni vencedors ni vençuts, i si una lluita noble de tots els punts de vista, però que en definitiva han demostrat l'esperit de comprensió del Parlament, perquè la República resolgué el problema de Catalunya.

Un aviator espanyol que bat un record del món

Saint Germain, 28. — Juan de Vizcaya, que sortí dissabte al matí de la base de Peq per a intentar batre el record mundial de distància i durada en circuit tancat en hidroavió amb lleuger monopla, ha aconseguit plenament el seu propòsit, ja que volà durant 18 hores 39 minuts 30 s., i cobrí 2.311 quilòmetres. Ha millorat el record de dues hores i 19 minuts. — Fabra.

el títol primer de la Constitució. Després guanyarem les que seguirem. La presència dels homes de l'Esquerra Republicana de Catalunya i dels altres parlamentaris catalans a les Constituents n'és una garantia.

nya. Això no vol dir que no tinguem enemics. Els tenim, i forts. Però també els tenim bons i lleials. Nosaltres hem d'anar amb molt de compte a prendre actituds d'intransigència; hem d'anar en compte de prendre aquestes actituds, perquè nosaltres estimem la República i perquè tenim bons amics allí i no ens podem posar davant d'ells amb la mateixa actitud amb què ens posàrem davant l'enemic.

Creo que s'ha de parlar clar, i per això ho dic. Ni vencedors ni vençuts. Es un episodi de l'elaboració de l'Estatut, al mateix temps que fa referència a les coses de l'Estatut i en definitiva a la seva aprovació. Durant tot aquest temps cal lluitar amb serenitat, i tingueu la seguretat que sempre que sigui necessari ens dirigirem a vosaltres perquè approveu la nostra conducta. (Molts d'aplaudiments.)

Seguidament parlà Ventura Gassol.

LA VOSTRA PRESENCIA AQUÍ ENS ANIMA

i ens conforta — digué Ventura Gassol —, per a portar endavant la nostra tasca.

Catalunya ha passat molts segles d'opressió i en veure'ns tan sovint aquí i cada vegada per una cosa gegant que dona al poble de Catalunya, fa presentir allò que s'acosta per Catalunya, que és la llibertat, per la qual tant hem somniat, i que ara ja sentim tan a la vora. Cada vegada que venim ací sembla que es marqui un nou ritme en aquests temps nous de llibertat de Catalunya. Erem ahir que veniem a proclamar la República; ara ahir que veniem per a provar, per l'elecció popular, l'Estatut que ha fet el poble de Catalunya. Cada vegada que venim ací marquem un nou ritme més avançat i més vibrant; però no estem contents, no estarem satisfets fins que poguem tornar a reunir-nos per marcar el ritme definitiu, l'únic definitiu, l'únic absolut, i vindrem també ací per a proclamar ja l'aprovació de l'Estatut de Catalunya, que voldrà dir la implantació de la llibertat catalana.

I aquest ritme, catalans, està més aprop del que us penseu. Jo també he estat a Madrid. Si Lluhí us ha fet l'elogi meregut dels germans que us dela, jo també vull dir-vos que tots ells, tots nosaltres, hem estat units amb disciplina, tant els que han parlat com els que han callat. Us diré que els que han parlat, es diguin Torres o Companys, Abadal o Carner, Coromines o Carascó, Antoni Xirau o Lluhí, Alomar o Josep Xirau, tots ells han estat fidels a la idea catalana i s'han aixecat davant aquell Parlament com a figures racials que no es doblen que ni es doblegaran mai pas el que passés. (Aplaudiments.)

—Els parlamentaris a Madrid hem passat moments d'angoixa, però sabem que mentre allí estaven inlites, Barcelona, Catalunya, també estava inquieta i no dormia. (Aplaudiments.)

I per haver-nos assabentat del moviment que hi havia a la Rambla

i del moviment que hi havia a la Plaça de Catalunya, estàvem més units i fins ens arribava aquesta vibració de la Plaça de la República que aquests dies més que mai s'ha anat convertint en l'entranya viva del cor del poble català.

Havent-nos arribat aquestes onades que ens encoratjaven, és pel que us he dit abans que estàvem units i a més ens corfortava, i ens acabava de donar tranquil·litat aquell home que podia dir, imitant aquella frase bíblica, podia dir al poble de Catalunya: "Dorm, poble català, reposa aquestes dies, que si creïes que fos menester, i que em sembla que no arribarà, ja et cridaré. Dorm i reposa, que mentre tu dorms i reposes, jo treballaré."

Aquest home, tot cor, és Francesc Macià. (Aplaudiments.) I ertn, catalans, eren les tres de la matinada que aquest home vetllava encara al peu del telèfon, per a anar-nos preguntant què passava a Madrid. I mentre això succeïa, catalans estigueu tranquils, i Catalunya que estigué també tranquil·la. Ell és l'an tena sensible, que recull els batecs d'angoixa i de sofriment de Catalunya, i que ara, passat aquells temps, va sentint els batecs de la llibertat.

Anàvem rebent tot el que passava a Barcelona. Ell és l'antena subtil que recull totes les vibracions que passen per aquell Parlament en aquests moments històrics, i que recollirà, també, en el moment en què es proclami — i es proclamarà catalans — l'Estatut de Catalunya.

rante estos últimos días habréis observado que de distintos lados de la Cámara, al debatirse varios asuntos, se ha aludido constantemente al problema catalán y a Cataluña, y esta minoría catalana ha guardado silencio. Pero ahora, señores Diputados, se discute el problema que ha de ligar la Constitución que estamos discutiendo para España, con Cataluña, y en este momento nosotros hemos de decir con toda precisión, con toda claridad, cuál es nuestra posición en este capitalísimo asunto.

Yo no debo hacer un discurso académico; sería inoportuno y sería ridículo. Este es un momento de altísimo interés político, y mi discurso ha de ser, señores Diputados, esencialmente, concretamente político.

Todos los que habéis asistido a la discusión de la Constitución du-

LA POSICIÓN DE LA MINORÍA CATALANA

La minoría parlamentaria de Cataluña me ha hecho el honor, me ha impuesto la responsabilidad de que lleve su voz en este momento trascendental y definitivo, pensando, quizás, que por mi calidad de presidente de la Asamblea de Diputados catalanes que votaron el Estatuto, yo debía tener la máxima responsabilidad en la posición de esta minoría catalana y de Cataluña, en este momento solemne del presente debate.

per Benigani

PECES DE MUSEU

Les Tres Desgràcies.

podem tornar al nostre poble de Catalunya — digué Lluís Companys — amb l'esperança clara i el front ben alt havent complert els nostres deures. L'Estatut no és nostre, és vostre, perquè l'ha votat Catalunya, i precisament segons un procediment que va dictar la pròpia República espanyola. Vosaltres sou els que en última instància decidireu rebre la plena realització.

Nosaltres hem volgut solament en aquesta primera batalla, com us deia el nostre company Lluhí i Vallescà, fer de manera que en discutint-se la Constitució no vingués ja prejutjat o obstruït l'Estatut; i això no ha succeït. Hi ha hagut un moment en què semblava que això vindria, però ha bastat el sentiment de comprensió de molts elements del Parlament espanyol, el sentiment de capacitat d'alguns ele-

DESPRES DE LA PRIMERA BATALLA...

ments espanyols perquè immediament tots el restants extrems de l'Estatut i els mateixos extrems que es discutien hagin passat i tingui ara el nostre Estatut una via lliure per a la futura discussió.

Era abans que el poble de Catalunya tenia barrat el pas; era abans que havia de lluitar no solament per les seves reivindicacions nacionals, ans encara per les seves reivindicacions humanes. Avui tenim ja plena confiança. (Aplaudiments.)

Han passat moltes coses; tots els catalans ens hem de sentir ben catalans, i aquests moments històrics no passaran sense que Catalunya reconquisti les seves llibertats. (Aplaudiments.) Nosaltres volem la unitat espiritual d'Espanya que varen desfer les monarquies dels Austries i Borbons, disposant una unitat material que nosaltres rebutjàvem perquè era despòtica, perquè era castradora, perquè era incompatible amb les nostres ànsies de llibertat.

Hem de tenir en aquests moments, ciutadans de Catalunya una extraordinària serenitat. No es farà millor Catalunya amb crits, no la faran millor aquells que criden. Nosaltres discutirem tot el que calgui discutir, en allò que faci referència a la qüestió de relació amb els altres pobles hispànics. Però en allò que faci referència a la nostra vida interna, nosaltres serem els únics reguladors d'acord amb la teoria democràtica-liberal. (Aplaudiments.) Però el poble de Catalunya ha de palesar des d'aquests moments la seva capacitat. No és amb manifestacions ni amb crits. Ni amb disturbis, ni amb explosions d'entusiasme que es guanyen aquestes batalles. En determinats moments també calen totes aquestes coses, però no han d'ésser com a norma de conducta. Hem de donar mostres de la nostra capacitat i de la nostra serenitat. En el transcurs de la meua vida i de les meves aferissades lluites socials i polítiques, m'he trobat sovint que aquells que més criden a les manifestacions, són els que més absents estan a l'hora del sacrifici. (Aplaudiments.)

La minoria catalana complirà

EL FET REAL I VIU

¿Qué os voy a decir yo, señores diputados, del problema catalán? El problema catalán es un hecho real y vivo, un hecho que encarna y tiene su raíz en la Lengua, en nuestra Lengua, que nosotros amamos, porque es la nuestra, la de nuestros padres y la de nuestros antepasados. Es nuestro Derecho, son nuestras instituciones jurídicas, es nuestro Arte, es toda esta personalidad social lo que nos hace tener la voluntad de vivir y de desear aquello que es nuestro, como una personalidad concreta y bien definida.

TRENTA ANYS DE LLUITA

Hace treinta años, señores Diputados, que venimos los catalanes planteando en el Parlamento este mismo problema, el problema regional. Yo no he de decirlo todo lo que ha pasado en estos treinta años, pero he de recordar las cosas más esenciales, los momentos más interesantes de nuestra peregrinación. Recuerdo que en el año 1907 vinimos a este Parlamento — yo tuve el honor de ser uno de ellos — los Diputados catalanes de distintas significaciones políticas, ligados en estrecha solidaridad, a plantear el problema de Cataluña. Y nos presidía, nos hacía el honor

amb el seu deure, com ha complert sense variació de conducta; damunt d'ella no influïren l'exaltació ni l'excitació dels uns, ni l'amenaga dels altres. La minoria catalana parlà amb bona veu, amb veu cordial, rebutjant tot extremisme que vulgui assenyalar normes de conducta i que solament el President i la minoria catalana poden assenyalar. Tinguem aquesta capacitat, perquè pel seu mitjà i amb cordialitat, podem donar la batalla. (Aplaudiments.)

ESTIC COMPLETAMENT SATISFET

digué Francesc Macià — dels parlamentaris catalans, de llur esperit ferm, totalment ferm i alhora serè; la serenitat i la fermesa que necessita el poble capaç i els pobles que tenen la raó de voler ésser lliures.

Avui no havien de parlar només que els diputats; ells ja ho han fet i han escoltat els vostres aplaudiments, que demostren com esteu completament satisfets d'ells. Jo, per la meua part, us asseguro que els he felicitat, perquè estic completament satisfet.

I res més, amics meus, sinó dir-vos: Teniu confiança en mi i en els parlamentaris?

(La multitud aplegada a la Plaça contesta amb un SI estentori.)

Doncs ara retireu-vos tranquil·lament, eviteu les manifestacions. Cal, catalans, que no permeteu que es facin manifestacions, que podrien portar enrenou i demostrar davant el món que nosaltres no som el poble que som: poble serè, poble tranquil, poble capaç de totes les abnegacions i de tots els sacrificis quan sigui necessari, però que no té necessitat de fer-los sinó en els moments que calgui, i llavors vosaltres sabeu, amics meus, que el vostre President, i els parlamentaris catalans, i tots els homes que senten aquesta fe i aquest amor per les nostres llibertats, estaran a lloc que els pertoca. Mentrestant, serenitat, confiança completa i cordialitat. Adéu-siau, amics meus, i fins un altre dia. (Sorollosa ovació)

L'esmena d'Alcalá Zamora

Discurs de Jaume Carner pronunciat a les Corts Constituents

(EXTRACTE OFICIAL DE LA SESSIÓ DEL 23 DE SETEMBRE)

El señor CARNER: La enmienda que estamos discutiendo plantea uno de los problemas más importantes, más trascendentales de la Constitución que estamos elaborando.

LA POSICIÓN DE LA MINORÍA CATALANA

La minoría parlamentaria de Cataluña me ha hecho el honor, me ha impuesto la responsabilidad de que lleve su voz en este momento trascendental y definitivo, pensando, quizás, que por mi calidad de presidente de la Asamblea de Diputados catalanes que votaron el Estatuto, yo debía tener la máxima responsabilidad en la posición de esta minoría catalana y de Cataluña, en este momento solemne del presente debate.

Todos los que habéis asistido a la discusión de la Constitución du-

de presidirnos y de llevar nuestra voz un hombre que no había nacido en Cataluña, un hombre que era un gran patriota y un gran tribuno, un hombre para el cual Cataluña guardará siempre un eterno reconocimiento; nos presidía y llevaba nuestra voz en esta Cámara don Nicolás Salmerón. Estaba en el banco azul un hombre nacido en tierra de Lengua catalana, yo creo que animado de los más altos propósitos de resolver el problema de Cataluña, y ¿sabéis, señores Diputados, cuál fué el resultado de aquella actuación nuestra? Fracaso completamente oquel movimiento y no hubo medio siquiera de que las Cámaras espa-

de poco tiempo, perdiéndose para la solución del problema de Cataluña y para España.

EL FET REAL I VIU

¿Qué os voy a decir yo, señores diputados, del problema catalán? El problema catalán es un hecho real y vivo, un hecho que encarna y tiene su raíz en la Lengua, en nuestra Lengua, que nosotros amamos, porque es la nuestra, la de nuestros padres y la de nuestros antepasados. Es nuestro Derecho, son nuestras instituciones jurídicas, es nuestro Arte, es toda esta personalidad social lo que nos hace tener la voluntad de vivir y de desear aquello que es nuestro, como una personalidad concreta y bien definida.

TRENTA ANYS DE LLUITA

Hace treinta años, señores Diputados, que venimos los catalanes planteando en el Parlamento este mismo problema, el problema regional. Yo no he de decirlo todo lo que ha pasado en estos treinta años, pero he de recordar las cosas más esenciales, los momentos más interesantes de nuestra peregrinación. Recuerdo que en el año 1907 vinimos a este Parlamento — yo tuve el honor de ser uno de ellos — los Diputados catalanes de distintas significaciones políticas, ligados en estrecha solidaridad, a plantear el problema de Cataluña. Y nos presidía, nos hacía el honor

de presidirnos y de llevar nuestra voz un hombre que no había nacido en Cataluña, un hombre que era un gran patriota y un gran tribuno, un hombre para el cual Cataluña guardará siempre un eterno reconocimiento; nos presidía y llevaba nuestra voz en esta Cámara don Nicolás Salmerón. Estaba en el banco azul un hombre nacido en tierra de Lengua catalana, yo creo que animado de los más altos propósitos de resolver el problema de Cataluña, y ¿sabéis, señores Diputados, cuál fué el resultado de aquella actuación nuestra? Fracaso completamente oquel movimiento y no hubo medio siquiera de que las Cámaras espa-

de poco tiempo, perdiéndose para la solución del problema de Cataluña y para España.

L'ASSEMBLEA DE PARLAMENTARIS

Pasan más años; se producen los acontecimientos del año 1917 y, señores Diputados, ¡qué cosa más singular! En aquel movimiento del año 1917, que en la historia política de España se conoce con el nombre de Asamblea de parlamentarios; en aquel gran movimiento se reúnen hombres de distintos partidos políticos, hombres de distintas significaciones, entre ellos el apóstol venerable del socialismo en España, don Pablo Iglesias. Y aquellos hombres se preocupan, como vosotros os preocupasteis en San Sebastián antes de lanzaros al movimiento revolucionario, de sentar las bases para la solución del problema de Cataluña y se redactan las bases que tengo aquí, pero que no quiero leer. No obstante, yo os digo que estas bases, redactadas en aquella Asamblea de parlamentarios, en aquel movimiento revolucionario del año 1917, y que pretendían dar solución al problema catalán, contienen atribuciones para el Poder central del Estado que

EL FET REAL I VIU

¿Qué os voy a decir yo, señores diputados, del problema catalán? El problema catalán es un hecho real y vivo, un hecho que encarna y tiene su raíz en la Lengua, en nuestra Lengua, que nosotros amamos, porque es la nuestra, la de nuestros padres y la de nuestros antepasados. Es nuestro Derecho, son nuestras instituciones jurídicas, es nuestro Arte, es toda esta personalidad social lo que nos hace tener la voluntad de vivir y de desear aquello que es nuestro, como una personalidad concreta y bien definida.

TRENTA ANYS DE LLUITA

Hace treinta años, señores Diputados, que venimos los catalanes planteando en el Parlamento este mismo problema, el problema regional. Yo no he de decirlo todo lo que ha pasado en estos treinta años, pero he de recordar las cosas más esenciales, los momentos más interesantes de nuestra peregrinación. Recuerdo que en el año 1907 vinimos a este Parlamento — yo tuve el honor de ser uno de ellos — los Diputados catalanes de distintas significaciones políticas, ligados en estrecha solidaridad, a plantear el problema de Cataluña. Y nos presidía, nos hacía el honor

amb el seu deure, com ha complert sense variació de conducta; damunt d'ella no influïren l'exaltació ni l'excitació dels uns, ni l'amenaga dels altres. La minoria catalana parlà amb bona veu, amb veu cordial, rebutjant tot extremisme que vulgui assenyalar normes de conducta i que solament el President i la minoria catalana poden assenyalar. Tinguem aquesta capacitat, perquè pel seu mitjà i amb cordialitat, podem donar la batalla. (Aplaudiments.)

ESTIC COMPLETAMENT SATISFET

digué Francesc Macià — dels parlamentaris catalans, de llur esperit ferm, totalment ferm i alhora serè; la serenitat i la fermesa que necessita el poble capaç i els pobles que tenen la raó de voler ésser lliures.

Avui no havien de parlar només que els diputats; ells ja ho han fet i han escoltat els vostres aplaudiments, que demostren com esteu completament satisfets d'ells. Jo, per la meua part, us asseguro que els he felicitat, perquè estic completament satisfet.

I res més, amics meus, sinó dir-vos: Teniu confiança en mi i en els parlamentaris?

(La multitud aplegada a la Plaça contesta amb un SI estentori.)

Doncs ara retireu-vos tranquil·lament, eviteu les manifestacions. Cal, catalans, que no permeteu que es facin manifestacions, que podrien portar enrenou i demostrar davant el món que nosaltres no som el poble que som: poble serè, poble tranquil, poble capaç de totes les abnegacions i de tots els sacrificis quan sigui necessari, però que no té necessitat de fer-los sinó en els moments que calgui, i llavors vosaltres sabeu, amics meus, que el vostre President, i els parlamentaris catalans, i tots els homes que senten aquesta fe i aquest amor per les nostres llibertats, estaran a lloc que els pertoca. Mentrestant, serenitat, confiança completa i cordialitat. Adéu-siau, amics meus, i fins un altre dia. (Sorollosa ovació)

L'actitud de l'Esquerra Republicana de Catalunya davant de les eleccions

Reunida la Federació d'entitats d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'aquesta ciutat, ha acordat fer conèixer al Directori del Partit el seu desig que no intervingui en les eleccions parcials del dia 4 del vinent octubre.

Per tant, el Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'acord amb les seves organitzacions, ha acordat no presentar candidatura pròpia per a les eleccions de diuenge vinent.

Reunida la Federació d'entitats d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'aquesta ciutat, ha acordat fer conèixer al Directori del Partit el seu desig que no intervingui en les eleccions parcials del dia 4 del vinent octubre.

Per tant, el Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'acord amb les seves organitzacions, ha acordat no presentar candidatura pròpia per a les eleccions de diuenge vinent.

Reunida la Federació d'entitats d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'aquesta ciutat, ha acordat fer conèixer al Directori del Partit el seu desig que no intervingui en les eleccions parcials del dia 4 del vinent octubre.

Per tant, el Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'acord amb les seves organitzacions, ha acordat no presentar candidatura pròpia per a les eleccions de diuenge vinent.

Reunida la Federació d'entitats d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'aquesta ciutat, ha acordat fer conèixer al Directori del Partit el seu desig que no intervingui en les eleccions parcials del dia 4 del vinent octubre.

Per tant, el Directori d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'acord amb les seves organitzacions, ha acordat no presentar candidatura pròpia per a les eleccions de diuenge vinent.